

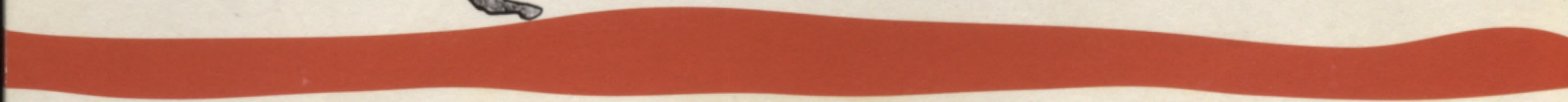
OMINI **BLU** e **VERDI**

il cavaliere, caroli stufati, un extraterrestre

ZILIE **ZALIE**

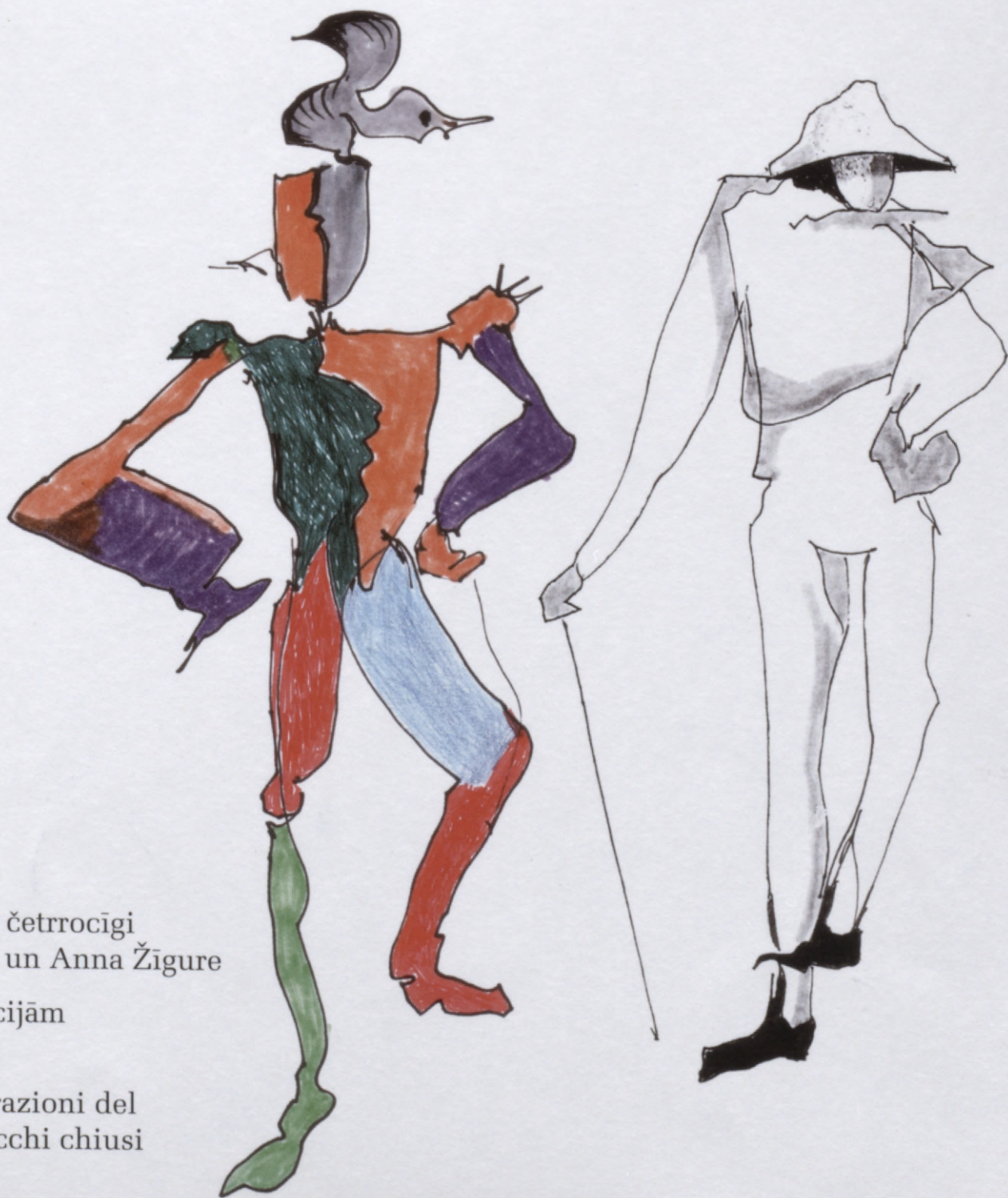
kavaleris, sauteti kāposti, viens citplanētietis

Vija Spekke

Ši grāmatiņa veltīta maniem mazbērniem:
Questo libro è dedicato ai miei nipoti:

139382
Molly, Rose, Emily, Max, Marco, Colin, Enrico

Tekstu no itāļu valodas četrrocīgi
tulkojušas Vija Spekke un Anna Žīgure

Skices grāmatas ilustrācijām
zīmētas aizvērtām acīm

Gli schizzi per le illustrazioni del
libro sono stati fatti a occhi chiusi

L $\frac{J}{5292}$

47

821

Desmittūkstoš trīs simti piecdesmit astotajā gadā mūsu zemeslodi apdzīvoja zili un zaļi cilvēciņi. Viņi dzīvoja pilnīgi vienādās zilās un zaļās mājiņās.

Izņēmums bija Kavalieris ar savu bruņnesi — pēdējie no tiem cilvēkiem, kas uz zemeslodes bija mituši pirms daudziem gadu tūkstošiem. Reti eksemplāri — tikpat reti kā Austrālijas pīlknābji. Viņi dzīvoja uz augstas klints pussagruvušā pili — tas bija viss, kas palicis pāri no Kavaliera senču varenības.

Kavaliera un zilo zaļo cilvēciņu starpā pastāvēja mūžīgs aukstais karš — viņi viens otram spītēja kā vien mācēdami; patiesību sakot, zilie zaļie kaitināja Kavalieri.

Un kāpēc? Viņi nevarēja paciest to, ka viņš ir citāds un nelīdzinās viņiem — ne zils, ne zaļš, bet tādā neitrālā miesas krāsā.

Nell'anno decimoquinquabilionesimoquarto il nostro pianeta era abitato per metà da omini verdi e per metà da omini blu, tutti uguali. Vivevano in casette verdi e blu, tutte uguali, con l'eccezione del cavaliere, unico superstite di una razza di uomini che avevano abitato la terra molti secoli prima. Un esemplare raro come l'ornitorinco dell'Australia. Egli abitava in un castello diroccato, abbarbicato sopra una roccia, ultimo vestigio delle glorie passate della sua stirpe.

Tra lui e gli omini verdi e blu era in atto una continua guerra fredda, si facevano dispetti a più non posso; per l'esattezza erano gli omini verdi e blu a fare i dispetti al cavaliere, e perchè? Perchè non potevano sopportare che fosse diverso da loro.

Kavalieris
aizstāvējās kā
vien prazdams, jo
viņam bija mācīts, ka
nekad nevajag padoties
skaitliski pārākam ienaidniekam un arvien
ir prātīgāk kādam sadot nekā pašam dabūt pa ausi.

Zilie zaļie nevarēja paciest arī to, ka Kavalieris pārtika no
maizes, siera, saknēm un gaļas — no visām tām labajām lietām,
no kurām bija pārtikuši viņa senči un kuras viņš ar lielām
grūtībām sev izaudzēja un sagādāja.

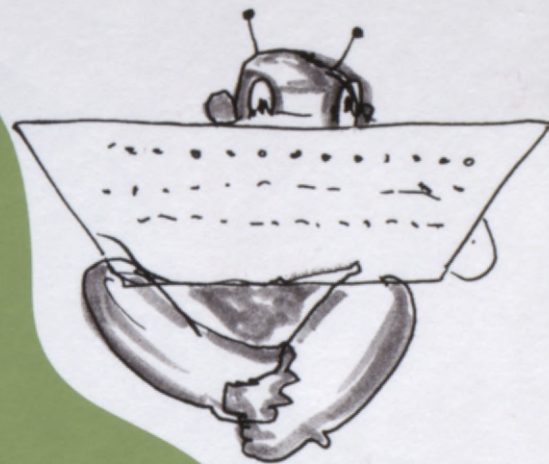
Palīgā nāca viņa bruņnesis — dārznieks, kurš uzturēja mazu
sakņu dārziņu un kūtiņu ar dažām vistām, gaili un vienu govi.
Dārznieks bija klībs un staigāja ar spieķi, tāpēc zilie zaļie viņu bija
iesaukuši par Trejkājaino bruņnesi.

Turpretim zilie zaļie, kurus vienkāršības labad dēvēsim par
ZZ jeb ZZ komandu, pārtika no tabletēm: zilās ēda zilie
cilvēciņi, bet zaļās — zaļie. Parastā deva bija viena no rīta,
divas pusdienās un viena atkal vakarā, jo ar tukšāku vēderu
miegs saldāks. ZZ bija ļoti jāuzmanās, lai nesajauktu
tablešu krāsu. Piemēram, ja zilais nejauši norija zaļo
tableti, viņš riskēja palikt pa pusei zils un pa
pusei zaļš vai arī zils ar zaļām
pumpiņām — vai otrādi.

Lui si difendeva come poteva perchè gli avevano insegnato che finché uno ha un po' di fiato non deve arrendersi, soprattutto ad un nemico numericamente superiore e che è sempre meglio darle che prenderle. Era aiutato in questo compito da un vecchio scudiero-giardiniere, che gli teneva anche l'orto e il pollaio.

Questi era zoppo e camminava con il bastone, ragione per cui gli omini verdi e blu, che chiameremo d'ora in poi la squadra VB o semplicemente i VB, l'avevano soprannominato lo "scudiero a tre gambe".

Quello che più infastidiva la squadra VB, a parte il fatto che il cavaliere non fosse né verde né blu, ma di un colore neutro, diciamo un color "carne", era che si nutriva di pane, verdura, latte, formaggio, carne, insomma di tutte le buone cose che erano esistite sulla terra all'epoca dei suoi antenati e che lui faceva una fatica enorme a produrre e a coltivare. La squadra VB invece si nutriva di pillole, verdi per gli omini verdi e blu per gli omini blu: una di mattina, due a mezzogiorno e una di nuovo la sera, perché si dorme meglio a stomaco vuoto.

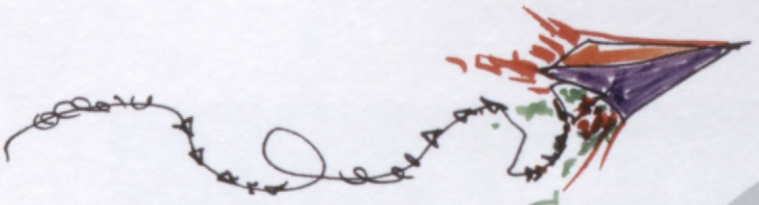
Taču bija vēl
viena lieta, kas zilos zaļos
uztrauca visvairāk — Kavalieris
nelietoja nevienu no tām
elektroniskajām ierīcēm, kas bija
viņu dzīves neatņemama sastāvdaļa
un bez kurām viņi būtu pagalam.

Kaut gribēdami, viņi nevarēja Kavalierim
nosūtīt bezkaunīgas īsziņas. Nu, kaut vai šādu:
vai tā ir taisnība, ka tu vēl raksti ar zoss spalvu
un mērc to vērša asinīs? Vai arī tādu: ko
Trejkājainais bruņnesis domā par 50. kanāla
meitenes kājām? Ak, es aizmirsu, ka viņš
taču tās nemaz nav redzējis!

Kamēr viņu zilo un zaļo mājiņu jumti
atgādināja veselu antenu mežu, šis trakais
cilvēks iztika bez TV, bez mobilā telefona,
satelīta, videoierīcēm, multimedijiem, modema,
datorspēlēm, protelīna, felengīna, skarneta, skaņplatņa,
CTS un RMK. Kā viņš to spēja?

Tā nu sakari viņu starpā nebija nodibināti un
viņi nespēja saprasties. Dažos pamiera
brīžos viens vai otrs mēģināja uzsākt kādu
sarunu, piemēram, ja Kavalieris teica:
drīz es būšu izlasījis visas savas
bibliotēkas grāmatas, — zilie zaļie palika
mēmi aiz izbrīna.

Per di più
dovevano stare attenti al
colore delle pillole. Se per
esempio ad un omino blu capitava
di prendere una pillola verde, c'era il
rischio che diventasse mezzo blu e mezzo
verde, oppure blu a pois verdi o viceversa.

L'altra cosa che dava un fastidio enorme ai
VB era il fatto che il cavaliere non possedeva
nessuno degli aggeggi elettronici che erano parte
integrante della loro vita e senza i quali non
avrebbero potuto sopravvivere.

Per esempio niente cellulare, per cui non potevano
mandargli messaggini o dirgli insolenze, come: "E' vero che scrivi
ancora con la penna d'oca e che la intingi nel sangue di bue?".

Oppure: "Cosa ne pensa lo scudiero a tre gambe delle gambe
della Valletta del canale 50? Ah, ma dimenticavo, non
l'ha mai vista!"

Mentre le loro casette verdi e blu sembravano una
foresta di antenne, quest'uomo viveva senza TV, senza
satellitare, senza palmare, senza cellulare, senza
cellophane, senza videophone, video player, player
multimediale, modem, video games, Tim, Tom,
Pac, Cif, Tac! Ma come faceva?

Di conseguenza la comunicazione
tra loro diventava impossibile:
non si capivano.

Grāmata? Kas tā tāda? Vai tai ir taustiņi vai antena? Vai arī: šīs košās lapas man atgādina sievas matu krāsu. ZZ atkal samulsa: sieva? Viņam bijusi sieva? Un mīlestība? Kas ir mīlestība? Vai ziepju burbulis?

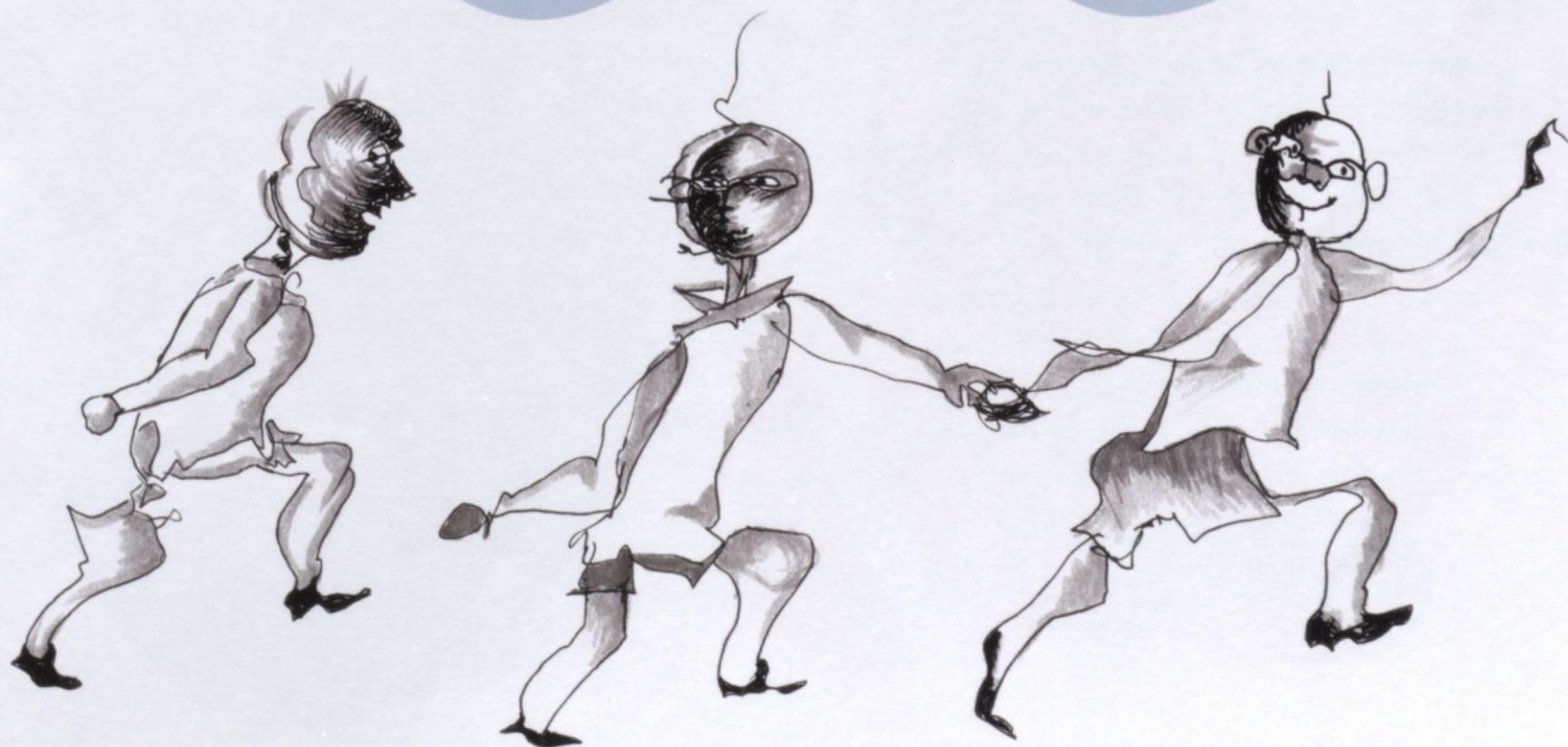
Nu, protams, arī ZZ vairojās. Tiklīdz viņu izcilie mediķi mehāniķi pamanīja, ka cilvēciņu skaits sarūk, viņiem lika norīt vēl vienu tableti, šoreiz rozā krāsā, un pēc dažām dienām zemes virsū radās vai nu zils, vai zaļš mazs cilvēciņš, līdzīgs pārējiem kā ūdens piliens. ZZ nemira, kā tas bija noticis ar Kavaliēra senčiem. Viņi vienkārši nolietojās, un ķermeņa daļas nodila. Tādos brīžos pie darba atkal ķērās izcilie mediķi mehāniķi, kuri izlīdzēja ar rezerves daļām, aizstājot vai nu kādu roku, vai kāju, bet citureiz aknas, sirdi vai pat smadzeņu puslodi.

Se nei momenti di tregua l'uno o l'altro cercava di attaccare discorso, ad esempio se per caso il cavaliere diceva: "Tra pocoavrò finito di leggere tutti i libri della mia biblioteca!" Il VB si smarriva: Libri? Che cos'era un libro? Aveva tasti o antenne?

Oppure: "Queste foglie autunnali mi ricordano il colore dei capelli di mia moglie", il VB rimaneva interdetto Aveva avuto una moglie? E l'amore? Cos'era l'amore? Una bolla di sapone?

Oh, ma certo, anche i VB si moltiplicavano. Quando i loro bravissimi medici-meccanici si accorgevano che il loro numero stava calando, erano invitati a prendere un'altra pillola, di colore rosa questa volta e dopo qualche giorno un altro piccolo VB, in tutto e per tutto uguale a loro, appariva sulla terra.

Tomēr
pienāca stunda,
kad vairs nekādi nevarēja
palīdzēt. Tad zilo vai zaļo
cilvēciņu ievietoja noliktavā,
tādā kā „datu bankā”, lai
izmantotu kā rezerves daļu citiem ZZ.

Bija dažas tumšas dienas, kad nabaga
Kavalieris, nespēdams ne ar vienu
saprasties un sarunāties, jutās nomākts
un zaudēja dūšu. Tad viņš ilgu pilns vēroja
dažādos gaisa kuģus, kas lidoja pāri zemei,
gandrīz aizskardami pils visaugstāko torni.
Debesīs varēja skatīt planierus, helikopterus,
gaisa balonus, kosmosa kuģus, lidojošos
šķīvīšus, dirižabļus un pat dažus nekad
neredzētus gaisa kuģus, kas droši vien bija
atlidojuši no kādas citas planētas.

Tādos brīžos viņš domāja: ja varētu tikt
no šejienes projām! Uz kādu citu planētu!
Droši vien es labāk spētu saprasties
ar kādu būtni no citas planētas nekā
ar šiem divkrāsu radījumiem!

Sev par prieku viņš darināja pūķus —
arvien lielākus un krāsainākus, kurus
lidināja aizvien augstāk un augstāk.
Kavalieris cerēja, ka viens no tiem
varbūt aizķersies aiz kāda gaisa
kuģa un aizraus viņu līdzī
uz citu pasauli.

Ma i VB
non morivano come
erano morti gli antenati del
avaliere. Semplicemente si
logoravano e cominciavano
a perdere i pezzi. Allora i bravissimi
medici-meccanici intervenivano con
pezzi di ricambio e rimpiazzavano un
braccio, una gamba, un fegato, un
cuore e perfino qualche pezzo di cervello.

E quando non c'era più niente da fare,
venivano depositati in una specie di banca
dati per fornire pezzi di ricambio ad altri VB
che fossero vissuti dopo di loro.

C'erano le giornate nere quando il
cavaliere si sentiva depresso e avvilito di
non poter comunicare con nessuno
e guardava con nostalgia i velivoli di ogni
tipo che sorvolavano la terra, quasi
sfiorando la torre più alta del suo diroccato
castello. Aerei, alianti, elicotteri, palloni,
navi spaziali, dischi volanti e certi tipi
di velivoli mai visti prima,
sicuramente provenienti da
qualche altro pianeta. E pensava:
“Oh, potermene andare da qui!
Su qualche altro pianeta!
Sicuramente riuscirei a
comunicare meglio con
un extraterrestre che
con questi esseri a
due colori!”

Toties lielākā
daļa ZZ komandas bija apmierināta ar savu
likteni, pareizāk sakot, viņi par to nedomāja, jo viņi vispār
nedomāja. Viņus nemāca šaubas par to, ka dzīve varētu būt arī citādāka.

Toties dažus zilos zaļos grauza slimīga ziņkāre uzzināt, kāda izskatījiesies pasaule
pirms viņu ierašanās.

Tāds vienkāršs teiciens kā „šodien mans bruņnesis pasniedza ļoti garšīgus sautētus
kāpostus” izraisīja viņos tik nevaldāmu ziņkāres, skaudības un neizprotamas nostalgijas jūtu
izvirdumu, ka tas varēja viņus novest līdz gluži nesakarīgai rīcībai. Tā notika arī tajā dienā, kad
Kavalieris izteica šo liktenīgo frāzi par sautētiem kāpostiem.

To izdzirdējis, viens ZZ jutās pilnīgi satriekts: vai tiešām iespējams, ka vismaz reizi mūžā viņš
nejūtīs uz mēles sautētu kāpostu garšu? Viņš klīda apkārt, visu laiku atkārtodams: kāposti,
kāposti, kur es varētu atrast kāpostus? Nabaga ZZ zaudēja miegu un apetīti.

Galū galā viņš vairs neēda savas zilās tabletes un sāka vārguļot. Mediķi mehāniķi
to pamanīja un izrakstīja papildu tableti, bet arī to viņš neēda —
ZZ bija savu iedomu varā.

Taču kādu nakti viņš piecēlās no gultas ar IDEJU!
Kavaliera sakņudārzs! Tur auga kāposti — vismaz
tā viņš bija dzirdējis.

ZZ klusi piecēlās no gultas, izgāja no
mājas un sāka kāpt kalnā, kur rēgojās
pils. Debesīs spīdēja pilns
mēness, un visapkārt bija
gaišs kā dienā.

E per consolarsi
costruiva aquiloni, sempre più grandi e più
colorati, che faceva volare sempre più in alto nella speranza che un
giorno uno di loro agganciasse qualche velivolo di passaggio e lo trascinasse
con se nello spazio.

Mentre la maggior parte della squadra VB era contenta della propria sorte, o piuttosto non ci pensava, perché non pensava affatto, c'erano tuttavia alcuni omini, che erano rosi dalla morbosa ansia di sapere com'era stato il mondo prima del loro arrivo. Una semplice frase del cavaliere come: "Oggi il mio scudiero mi ha cucinato un ottimo stufato di cavoli!" poteva scatenare in loro dei sentimenti di curiosità, d'invidia, di nostalgia di una violenza inaudita che poteva spingerli a gesti inconsulti e completamente fuori del loro schema di vita, come successe quel giorno che il cavaliere pronunciò la faticosa frase.

Uno dei VB ne fu sconvolto. Era mai possibile che almeno una volta nella vita non potesse sentire sulla lingua il gusto del cavolo stufato?

Andava ripetendosi: "Cavoli, cavoli, dove posso trovare cavoli?"

Perse sonno e appetito. Alla fine non prese più neanche la sua pillola blu e cominciò a deperire. Se ne accorsero anche i medici-meccanici e gli ordinarono una pillola supplementare. Ma lui non prese neanche quella; era in preda ad una fissazione.

Nonācis pils
tuvumā, viņš sāka
raudzīties apkārt, meklēdams
sakņudārzu. Tur tiešām bija mazs
zemes pleķītis, kur augs dažas saknes,
ko bruņnesis kopa. Droši vien tie bija viņa
kārotie kāposti. Taču tie bija zaļi un nemaz
neizskatījās pievilcīgi.

ZZ uzmanīgi apskatīja aizliegtu teritoriju, kurā bija nonācis, bet neredzēja neko ievēribas cienīgu — līdz pamanīja mazu ķiršu kociņu, pilnu ar sarkanām, gatavām ogām. Aizliegtais auglis! Nezin, kā tie garšo?

Viņš noplūca vienu ķirsi un, aiz uztraukuma aizvēris acis, ielika to mutē. Garša bija patīkama. ZZ mazliet nogaidīja un, tā kā nekas briesmīgs nenotika, noplūca vēl vienu, un pēc tam vēl. Tad, lepodamies ar savu vareno uzņēmību, ZZ palēkdamiem atgriezās mājās un likās gultā.

Ak, vai! Nākamajā dienā viņš jutās savārdzis — mēģināja piecelties, bet nespēja.

— Kas tev kaiš? Kas noticis? — vienā balsī iesaucās pārējie ZZ.

— Kas lai man kaitētu?

— Tu esi noklāts ar raibām pumpām! Tās pumpas ir varavīksnes krāsās!

Jā, viss viņa augums patiešām bija vienās krāsainās
pumpās, kas briesmīgi niezēja.

E poi
una notte si alzò dal letto
con un'IDEA! L'orto del cavaliere! Era
lì che i cavoli crescevano, almeno così aveva
sentito dire. Uscì di casa piano piano e cominciò ad
arrampicarsi su per la salita che portava al castello. C'era
la luna piena e si vedeva come fosse giorno.

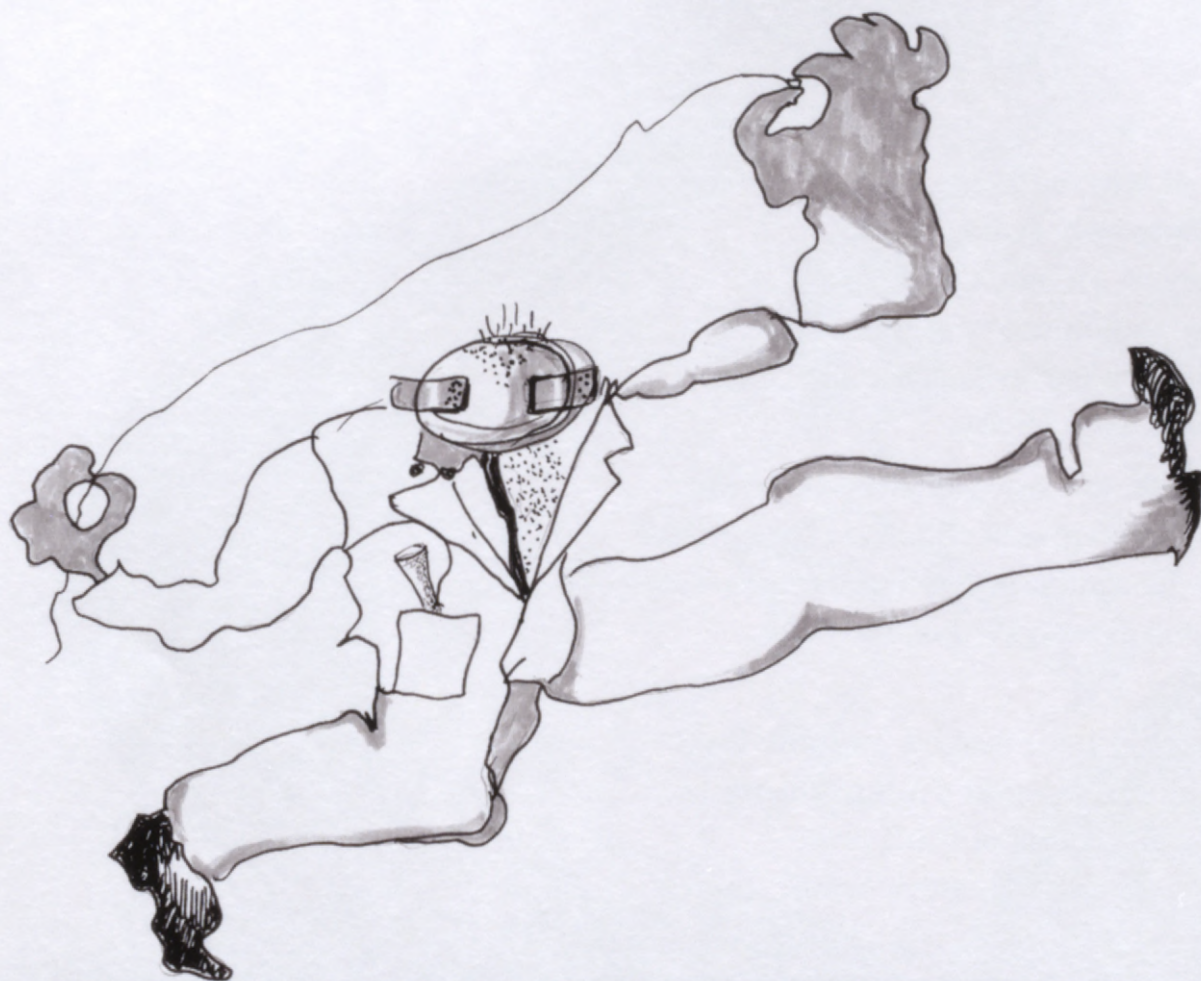
Arrivato che fu in cima, cercò l'orto e trovò effettivamente un
piccolo appezzamento di terra, un misero orticello, dove cresceva un
po' di verdura piantata e curata dallo scudiero. Quelli dovevano essere
i famosi cavoli! Ma erano crudi e non avevano per niente l'aria
appetitosa.

Il VB esaminò con attenzione e curiosità il terreno proibito dove
era approdato e non notò niente che fosse degno d'interesse. Ma poi
si accorse di un alberello di ciliege carico di bei frutti rossi
e maturi. Il frutto proibito! E chissà che gusto poteva avere?

Colse una ciliegia e, chiudendo gli occhi per l'emozione,
se la mise in bocca. Aveva un gusto piacevole. Aspettò un
po' ma non successe niente di terribile e così ne colse
un'altra e un'altra ancora.

Poi, fiero del suo coraggio e tutto
soddisfatto della sua impresa,
tornò a casa, si rimise
a letto e si
addormentò.

Tūlīt pat izsauca mediķus mehāniķus, kas viņu ilgi izmeklēja, tomēr skaidrībā netika. Kas šī bija par noslēpumainu slimību?

— Vai tu esi ēdis ko citu, nekā tavas ierastās tabletes? Vai tas varētu būt kāds neparasts alerģijas gadījums?

ZZ vispirms noliedza, bet galu galā bija spiests atzīties un izstāstīt savu nakts piedzīvojumu: viņš nogaršojis aizliegtos augļus.

— Tie bija tik skaisti! — viņš mēģināja taisnoties.

Mediķi mehāniķi sarauca pieri un sasauca konsiliju. Viņi iztaujāja visas savas elektroniskās mašīnas, digitālās un multimediju smadzenes, bet tās visas deva vienu un to pašu atbildi: NO PRECEDENT [nebijis gadījums].

Ahimè!

La mattina dopo, al risveglio, si sentì tutto strano; provò ad alzarsi ma non si sentiva bene.

“Ma che cos'hai? Che cosa ti è successo?” esclamarono tutti i VB in coro.

“Ma che cosa ho?” chiese.

“Sei tutto coperto di bolle! Bolle di tutti i colori!”

Infatti era coperto di bolle di tutti i colori che gli facevano un prurito infernale. Furono subito chiamati i medici-meccanici che lo esaminarono a lungo, ma non riuscirono a raccapezzarsi. Che strana malattia era questa?

“Mah...! Hai mangiato qualche cosa oltre alle tue solite pillole? Che sia un insolito caso di allergia?”

Il VB prima negò, ma poi, messo alle strette, dovette raccontare della sua sortita notturna e di come avesse gustato i frutti dell'albero delle ciliege.

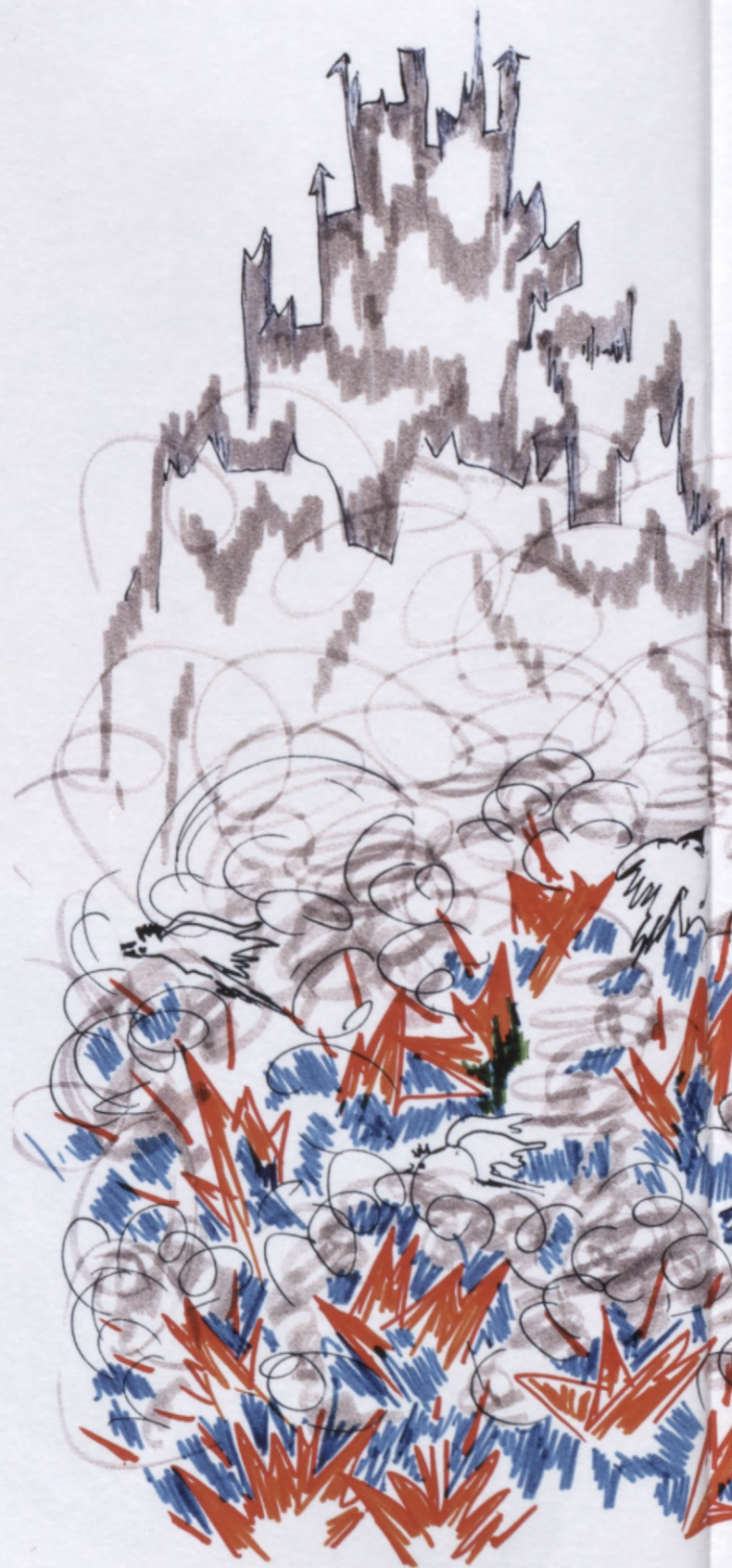
“Erano così belli!” cercò di giustificarsi.

Pēc tam viņi iezieda nelaimīgo ZZ ar visvisādām ziedēm un krēmiem un gaidīja, līdz viņš atveseļotos, taču bija ļoti norūpējušies. Pēc tam mediķi mehāniķi sanāca vēlreiz un noturēja ārkārtas sapulci:

— Šis ir ļoti nopietns gadījums! Ko mēs iesāksim, ja viņš neatveseļosies? Mēs pat nevarēsim viņu izlietot rezerves daļām. Vienīgais, ko varam, ir izšaut viņu orbītā, lai tad riņķo ap zemi. — Visi saprata, ka galvenā problēma ir Kavalieris! Viņš kļuvis bīstams! Nu vairs nav runa tikai par nesimpātisku savādnieku. Tagad viņš apdraud visu zilo zaļo saimi!

— Ir jāiznīcina viss, kas Kavalieri uztur pie dzīvības: sakņudārzs, kūts, vistas, gailis, augļu koki un jāpiespiež viņš baroties ar tabletēm. Pēc tam vērosim, vai viņš sāks līdzināties mums un kļūs vai nu zils, vai zaļš. — Mediķi mehāniķi sadalīja visus ZZ divās komandās, un viņi devās uzbrukumā.

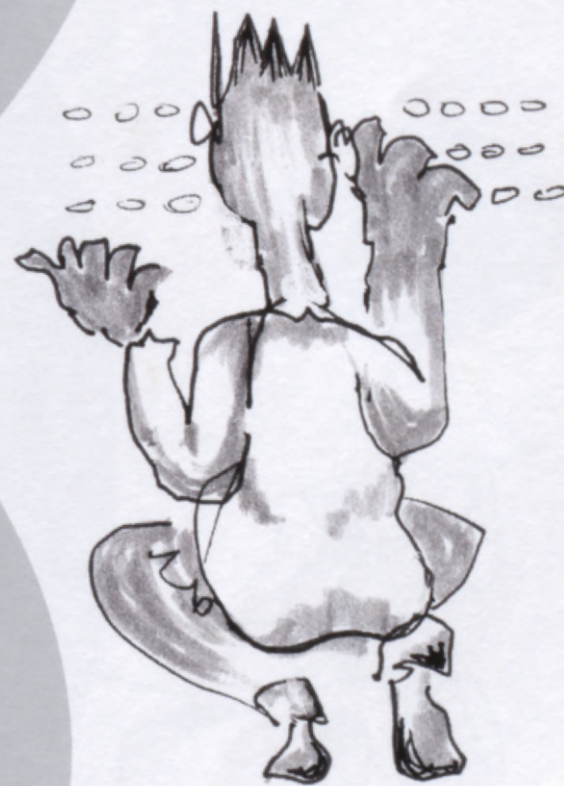
I medici-meccanici aggrotharono la fronte e chiesero un consulto. Interrogarono tutte le loro macchine elettroniche: l'intra-extra-ultranet, il voodooonnet digitale, il cervellogramma multimediale, il Pac, il Mob, il Tac, il Cif, ma tutte davano la stessa risposta: il caso non esiste. No precedent.

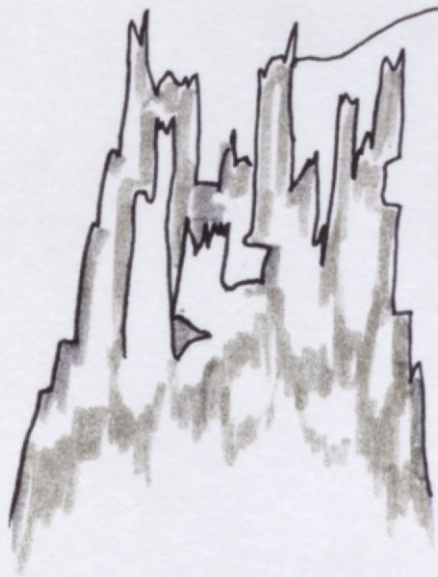
Spalmarono lo sventurato di unguenti e creme varie e aspettarono che migliorasse, ma erano molto preoccupati.

Si riunirono di nuovo in seduta straordinaria e dichiararono:

“E' un caso molto grave. Cosa ne facciamo di lui se non guarisce? Non possiamo neanche usarlo per i pezzi di ricambio! L'unica soluzione sarà spararlo in orbita e lasciarlo lì a girare! Ma il problema principale è questo cavaliere. E' diventato un pericolo per noi. Oltre ad essere diverso e antipatico adesso è anche una minaccia per la razza dei VB! Bisogna distruggere tutto ciò che lo mantiene in vita, tutta la sua fonte di sostentamento: la stalla, l'orto, il pollaio, gli alberi da frutta in modo da obbligarlo a nutrirsi di pillole. Vedremo allora se non comincerà a somigliare a noi e a diventare o verde o blu.”

I VB si divisero in due squadre e partirono all'attacco. Avevano portato dei razzi lancia fiamme e con questi cominciarono ad incendiare l'orticello, il pollaio e il frutteto tutt'intorno al castello. Le povere bestie fuggivano, cercando di ripararsi dal fuoco. Fumo e fiamme raggiunsero anche il castello.

ZZ tika
apbruņoti ar
ugunsraķetēm, un viņi
sāka apšaudīt sakņudārzu, kūti,
vistu kūtiņu un augļu dārzu.

Glābdamies no briesmām, nabaga
lopiņi bēga uz visām pusēm. Dūmi
un liesmas izplatījās līdz pašai pilij.

— Sasodītā humanoīdu pasuga! — lādējās
Kavalieris, ar visu sparpu cenzdamies uzludināt
pēc iespējas augstāk savu tikko uzbūvēto pūķi,
kam uz astes uzrakstīja S.O.S.!

Skaistais pūķis ar putna galvu, dzelteniem
spārniem, sarkanu asti, zilām un violetām
spalvām uzlidoja augstu un beidzot pazuda
debesīs.

Ko nu?! Kavalieris saskatījās ar
bruņnesi un abi, galvas
saķēruši, nosēdās uz grīdas.

Viņiem vajadzēja IDEJU!
Pēc dažām stundām viņi
pamanīja mazu procesiju,
kas devās pils virzienā.

Tie bija ZZ, kas ar baltu
karogu priekšgalā rāpās
augšā pie viņiem. Mazliet
apmulsuši un it kā vainīgi,
viņi skaidroja:

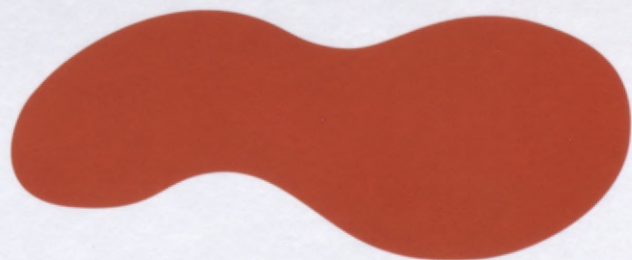
Il cavaliere e il suo scudiero, dall'alto della torre maestra, osservavano inorriditi la distruzione di tutto quello che permetteva loro di sopravvivere.

“Maledetta sottospecie di ominidi!” gridò furioso il cavaliere e tentò con tutte le sue forze di lanciare il più in alto possibile l'aquilone che aveva appena costruito, e ci aggiunse con la matita rossa: S.O.S.!

Il bellissimo aquilone dalla testa di uccello, con le ali verdi, la coda rossa, le piume azzurre e viola, volò in alto, in alto e finalmente scomparve alla vista nel cielo blu.

“E adesso?” il cavaliere e lo scudiero si guardarono e poi si sedettero per terra con la testa tra le mani. Avevano bisogno di un'IDEA.

Dopo qualche ora notarono una piccola processione che si muoveva in direzione del castello. Erano i VB, con in testa la bandiera bianca, che stavano salendo su da loro.

— Mēs nevēlamies jūs nogalināt. Mēs nožēlojam notikušo. Tie ir mūsu mediķi mehāniķi, kuri pavēlēja uzbrukt. Mēs jums atnesām mazliet tablešu — gadījumam, ja jums sagribētos ēst.

— Patiesībā... mēs tabletes... Tomēr paldies par to pašu.

Tikai tad, ka ZZ bija devušies projām, abi ļāvās dusmām:

— Tfu! Tabletes! Cik riebīgi! — Un viņi aizsvieda tās projām.

Tad Kavalieris un bruņnesis atkal apsēdās uz grīdas un gaidīja IDEJU.

Saule jau devās uz rietu, kad pie apvāršņa parādījās savāds gaisa kuģis. Tas bija kā noklāts ar antenām, un no neskaitāmiem prožektoriem staroja žilbinoša gaisma. Gaisa kuģis lēni nolaidās uz lielākā torņa malas, un no tā izkāpa divaina būtne. Viss šī radijuma ķermenis bija vienos starmešos, mute tam bija deguna vietā, acis ausu vietā un deguns... nē, tā vispār nebija!

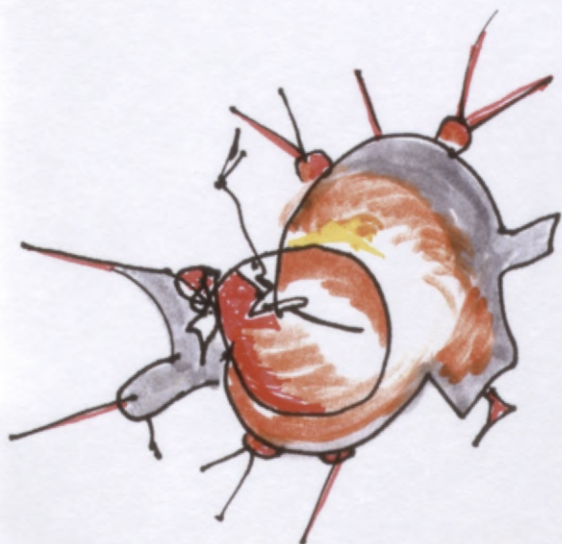
Viņi esot saņēmuši S.O.S signālu.

Pieklājīgi paklanījusies, būtne ar plašu žestu norādīja uz gaisa kuģi un aicināja abus iekāpt.

— Ko darīt? Vai kāpsim? Katrā ziņā būs interesants piedzīvojums. Noteikti tas būs labāk, nekā palikt šeit un rīt tabletes!

Nebilzdami vairs ne vārda, abi iekāpa gaisa kuģī, kas tūlīt pat nozuda skatienam un gaismas ātrumā devās kādas tālas zvaigznes virzienā.

Quando furono

arrivati dissero tra l'imbarazzato e il contrito:

“Non volevamo ammazzarvi, ci dispiace per quello che è successo. Sono i nostri medici-meccanici che hanno ordinato l'attacco. Vi abbiamo portato un po' di pillole, in caso vi venisse fame.”

“Veramente... Noi, le pillole... Ma grazie lo stesso.”

E quando se ne furono andati: “Bleah! le pillole! Che schifo!”
E le buttarono via.

Il cavaliere e lo scudiero continuarono a star seduti con la testa tra le mani. Il sole stava già tramontando quando scorsero un velivolo dall'aspetto insolito

che si avvicinava a loro. Aveva antenne dappertutto ed emetteva una luce abbagliante da una moltitudine di fari, piazzati a circa 20 cm l'uno dall'altro; si posò con delicatezza su uno dei merli della torre.

Ne uscì un essere altrettanto bizzarro: il suo corpo era cosparso di piccole luci ammiccanti, aveva la bocca al posto del naso, gli occhi al posto delle orecchie e il naso... no, quello non c'era per niente.

Aveva ricevuto l'S.O.S. Con un inchino e un largo gesto della mano, invitò il cavaliere e lo scudiero a salire a bordo. “Che facciamo? Saliamo? Sarà sempre una bella avventura! Piuttosto che restare qui a mangiar pillole!”

E senza pensarci tanto i due salirono sul velivolo, il quale sparì alla velocità della luce, nella direzione di qualche stella lontana.

I nuovi ospiti furono invitati a sedere e con molta gentilezza e gli furono offerti dei piccoli piattini, con sopra... pillole! Non erano verdi e blu, ma ovali e fosforescenti.

Apkalpe
 piedāvāja apsēsties
 un laipni pasniedza mazus
 šķīvīšus, uz kuriem bija...
 tabletes. Tās nebija ne zilas, ne
 zaļas, bet gan mirdzošas un ovālas.
 — Laikam jau tādiem kā mums vairs
 nav vietas šai pasaulē! — nopūtās
 Kavalieris un, pamirkšķinādams savam
 bruņnesim, apdomīgi iebāza mutē
 piedāvāto tableti.

Tā nu iesākās abu jaunā un
 noslēpumainā dzīve, bet par to neko
 nezinām, jo pārtrūkuši sakari.

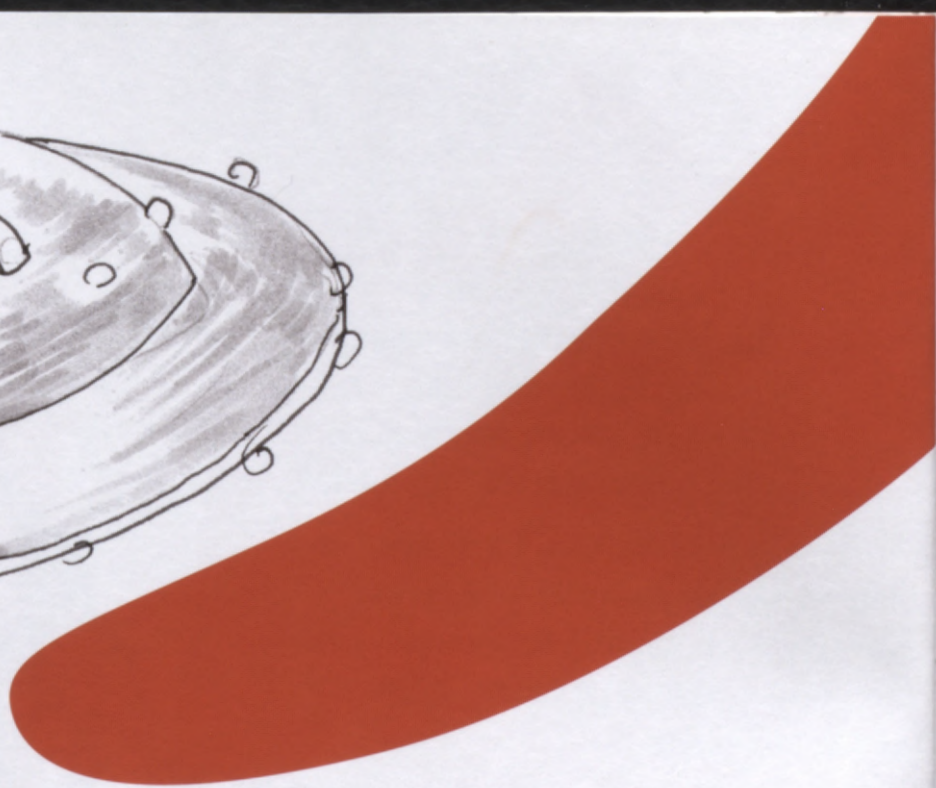
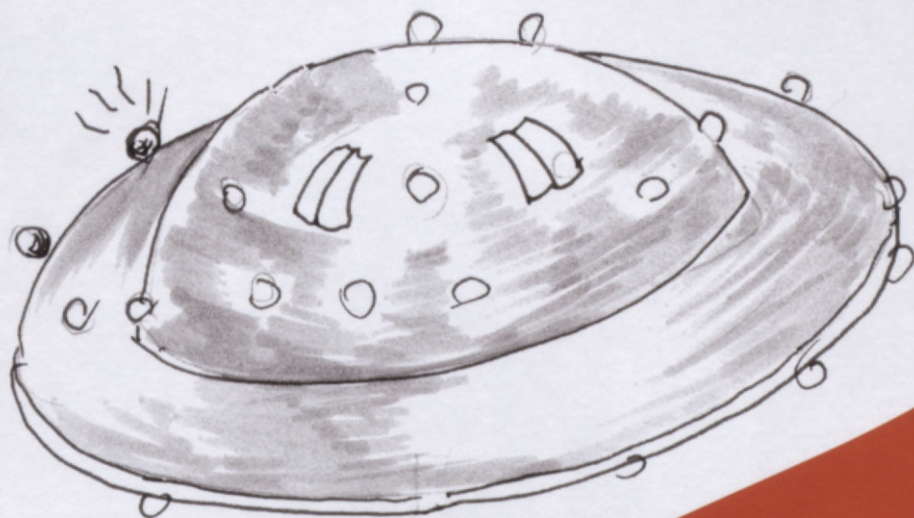
Pēc Kavaliera un bruņneša aizlidošanas
 zilie zaļie cilvēciņi turpināja sēdēt pie
 elektroniskajām ierīcēm un spēlēt
 datorspēles. Viņiem vairs neienāca prātā
 nogaršot kāpostus vai ķiršus, bet tie jau
 arī visi bija iznīcināti.

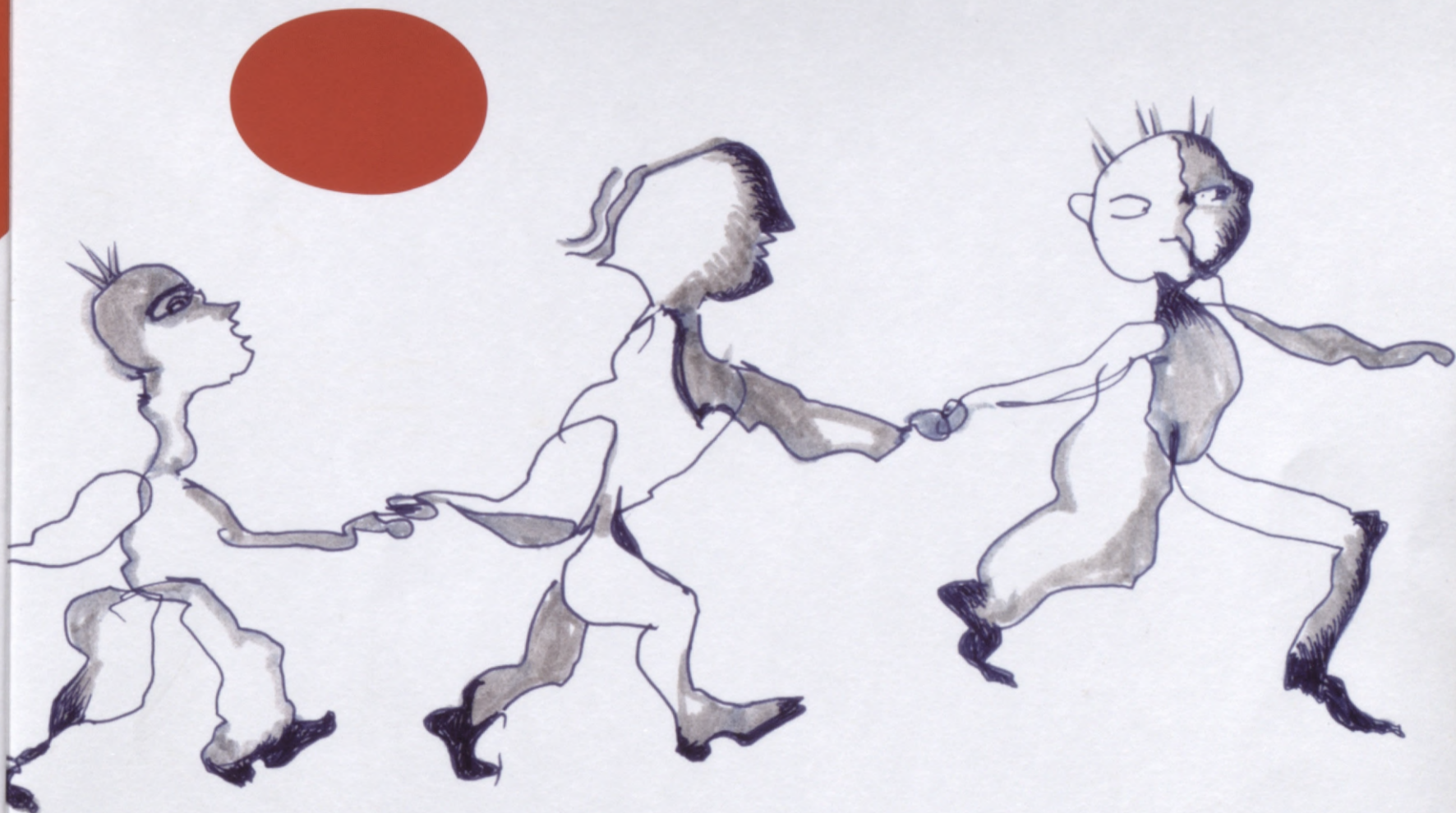
ZZ jutās mazliet skumīgi, jo nebija
 vairs neviena, ko varētu pakaitināt, bet,
 kad viņi pacēla acis no datoru
 ekrāniem un paraudzījās zvaigžņo-
 tajās debesīs, šķita, ka viena
 maza, ļoti spoža zvaigznīte
 viņiem pamirkšķina, un
 zilie zaļie cilvēciņi
 laimīgi pasmaidīja.

“Si vede
 che per quelli
 come noi non c'è più
 posto nell'Universo!” sentenziò
 il cavaliere e, strizzando l'occhio
 al suo scudiero, si mise in bocca
 con molta cautela una delle pillole
 offertegli dall'extra terrestre.

E così iniziò la loro nuova
 e misteriosa vita, che non possiamo
 raccontarvi perché con loro si sono
 interrotti i contatti.

Dopo la partenza del cavaliere e dello
 scudiero i VB tornarono a sedersi
 davanti alle loro macchine elettroniche
 e a giocare ai video grochi. A nessuno
 venne più in mente di assaggiare cavoli
 o ciliege, tanto la piante erano state
 distrutte. Avevano dei momenti
 di malinconia perchè non c'era più
 nessuno da stuzzicare o da prendere
 in giro, ma se qualche volta
 alzando gli occhi dagli schermi
 delle loro macchine verso
 il cielo stellato vedevano
 una piccola luminosissima
 stella ammiccare nella
 loro direzione,
 sorridevano
 contenti.

UDK 821.174-3
Sp 304

ISBN 9984-9863-7-3

Zilie zaļie cilvēciņi, Kavaleris, sautēti kāposti un viens citplanētiets. Omini blu e verdi, il cavaliere, cavoli stufati, un extra terrestre. Vijas Spekkes pasaka un ilustrācijas. Latviešu teksta literārā redaktore Anna Žigure. Valda Villeruša mākslinieciskais iekārtojums. Indras Vaļenieces makets. Izgatavots SIA "Repro Nova" un AS "McĀbols". Tirāža — 1000 eks. © Vija Spekke, ilustrācijas, teksts latviešu un itāļu valodā, 2007; © Valdis Villerušs, mākslinieciskais iekārtojums, 2007; © apgāds "Zelta grauds", izdevums latviešu un itāļu valodā, 2007

**OBLIGĀTAIS
EKSEMPLĀRS**

2

ISBN 9984-9863-7-3

9 789984 986371

J
L 5292

Šajā jaunajā Rīgas kvartālā Tallinas un Miera ielas krustojumā tu vari sajsties kā Kavalieris savā pili kalna galā, atstājot ārpusē pilsētas steigu un kņadu un smeļoties mierpilnu harmoniju. Tāpat kā Kavalieris savā pili, šeit tu vari izbaudīt augstāko dzīves kvalitāti modernā mājā.

„Pro Kapital” īstenojis daudzus projektus Latvijā un Baltijā. Tos visus raksturo augstvērtīga dzīves vide, kurā dabas skaistums savienojas ar jaunāko materiālu un tehnoloģiju radītajām iespējām. Kā Kavalieris mēs vēlamies dzīvot saskaņā ar sevi un pasauli un piedāvājam to arī Tev. Tādēļ arī mēs ar prieku atbalstām šo grāmatu. Veidosim savu pili kopā!